

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobkyně: **V.J.**, bytem ■■■, zastoupené opatrovníkem J.F., bytem ■■■, právně zastoupené Mgr. Petrou Krnošovou, advokátkou se sídlem Arbesova 409, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby na řízení zúčastněné V.F., bytem ■■■, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. OÚPSŘ 233/2015-330-rozh.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 10. 2015, č. j. OÚPSŘ 233/2015-330-rozh., se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 8 228 Kč, k rukám Mgr. Petry Krnošové, advokátky se sídlem Arbesova 409, Česká Lípa, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015, č. j. MUMI 3571/2015, Městský úřad Mimoň, odbor výstavby, dopravy, zemědělství a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), povolil podle § 123 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), k žádosti V.F., předčasné užívání změny části stavby hospodářského objektu u rodinného domu č. p. ■■■ na pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, obec Mimoň v rozsahu jedné bytové jednotky o velikosti 2+1.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně dne 24. 7. 2015 blanketní odvolání. V odvolání žalobkyně neuvedla, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, ani jak má být o odvolání rozhodnuto. Konstatovala pouze, že odvolání prostřednictvím své právní zástupkyně odůvodní dodatečně.

Dne 1. 10. 2015 rozhodl žalovaný o odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím. Žalovaný se zcela ztotožnil s posouzením věci stavebním úřadem, v němž neshledal pochybení. Dále konstatoval, že žalobkyně do dne vydání napadeného rozhodnutí své odvolání nedoplnila a odvolání tak nesplňuje všechny náležitosti dle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný proto odvolání žalobkyně zamítl jako nedůvodné.

II. Žaloba

Ve včasné žalobě proti shora označenému rozhodnutí žalovaného žalobkyně především namítala, že správní orgán postupoval v rozporu s § 4 správního řádu, když žalobkyni neudělil potřebná procesní poučení, právní zástupkyni žalobkyně totiž nebylo doručeno poučení o nutnosti odstranění vad podaného odvolání. Žalovaný pochybil, když věc nevrátil správnímu orgánu I. stupně s pokynem, aby žalobkyni o nutnosti odstranit vady odvolání poučil, případně ji měl vyzvat k odstranění vad odvolání sám.

V další žalobní námitce žalobkyně namítala, že stavebník může veškeré úkony vedoucí k povolení prodloužení lhůty k dokončení stavby i k povolení předčasného užívání stavby činit pouze na základě žádosti v době plynutí lhůty stanovené ve stavebním povolení pro dokončení stavby. Žalobkyně tvrdila, že platnost posledního rozhodnutí o stavbě - rozhodnutí o změně stavby - skončila dne 30. 12. 2007. Tímto dnem uplynula stavebníkovi lhůta pro dokončení stavby. O prodloužení této lhůty stavebník před jejím uplynutím nepožádal a do 4. 5. 2015 neučinil žádný další úkon, který by směřoval k nápravě nastalého stavu spočívajícího v nesouladu stavby s vydaným rozhodnutím stavebního úřadu. Jestliže stavebník podal žádost o předčasné užívání stavby až dne 4. 5. 2015, tj. po 7,5 letech, kdy měl stavbu dle rozhodnutí stavebního úřadu dokončit, nelze již jen s ohledem na pozbytí platnosti posledního rozhodnutí o stavbě jeho žádosti vyhovět.

Žalobkyně také tvrdila, že s ohledem na dobu, která od posledního rozhodnutí o stavbě uplynula, a nečinnost stavebníka, je zapotřebí stavbu posuzovat dle aktuálně platné právní úpravy a nikoliv dle stavu, který tu byl v době povolení stavby a jejích změn. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně požadovala náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný označil podanou žalobu za neopodstatněnou a navrhoval její zamítnutí. Odkázal přitom na obsah napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že odvolání podala žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně a z jeho obsahu je zřejmé, že si právní zástupkyně byla

vědoma toho, že podané odvolání neobsahuje odůvodnění. Vzhledem k tomu, že si právní zástupkyně žalobkyně byla vědoma absence odůvodnění v podaném odvolání, nebyl dle žalovaného důvod vyzývat ji k odstranění vad odvolání. Přestože právní zástupkyně v odvolání uvedla, že odůvodnění dodá dodatečně, neučinila tak po celou dobu odvolacího řízení, tj. po dobu více jak dvou měsíců. Právní zástupkyně žalobkyně také správní orgány nepožádala o případné stanovení lhůty pro doplnění odvolání. Bylo proto čistě věcí žalobkyně, zda podané odvolání doplní či nikoliv. Absence doplnění odůvodnění nezpůsobuje překážku provedení odvolacího řízení, na tyto situace pamatuje § 82 odst. 2 správního řádu, kde je stanoveno, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Takto bylo ze strany žalovaného k podanému odvolání přistoupeno a rozhodnuto. Další žalobní námitky se dle žalovaného věci netýkají, neboť předmětem posuzované věci je rozhodnutí o předčasném užívání stavby a řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo.

IV. Posouzení věci soudem

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Podstatou žaloby je namítaný postup správních orgánů ve správním řízení po podání odvolání ze strany žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně; konkrétně nedodržení zákonem stanoveného postupu, mělo-li podané odvolání vady, resp. neobsahovalo-li důvody.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 24. 7. 2015 blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto odvolání uvedla, že jeho odůvodnění doplní dodatečně prostřednictvím své právní zástupkyně; k tomu však nedošlo. Správní orgán I. stupně postoupil odvolání se spisem a přípisem ze dne 4. 8. 2015 žalovanému. Žalovaný posoudil odvolání ve smyslu ustanovení § 82 správního řádu tak, jako by bylo podáno proti rozhodnutí jako celku.

Krajský soud se nemůže ztotožnit se závěrem žalovaného, podle něhož byla-li žalobkyně ve správním řízení zastoupena právní zástupkyní a v odvolání sama konstatovala, že odvolání prostřednictvím právní zástupkyně doplní, což však neučinila, nebyl správní orgán povinen postupovat podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Tento závěr je totiž zjevně v rozporu se zákonnými předpisy a ve svých důsledcích vede též k porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

Je totiž nepochybné, že odvolání je podáním podle ustanovení § 37 správního řádu. Na odvolací řízení se na základě § 93 odst. 1 správního řádu obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, postupuje správní orgán podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu „odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí“. V případě odvolání žalobkyně přitom absentovalo jak vymezení rozsahu, v jakém je rozhodnutí správního orgánu napadáno, tak uvedení toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení. V odvolání nebylo explicitně vyjádřeno ani „co se navrhuje“ jakožto obecná náležitost podání (§ 37 odst. 2 správního řádu).

Je tak zcela evidentní, že odvolání žalobkyně nebylo bez vad nejen co do rozsahu napadení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale neobsahovalo i další esenciální náležitosti podání (odvolání). Pokud za této procesní situace správní orgán I. stupně nevyzval žalobkyni k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu a pokud následně žalovaný bez dalšího rozhodl, došlo ke zjevnému porušení procesních pravidel správního řízení.

Tuto vadu správního řízení, která bezpochyby mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného, není možné zhojit tím, že žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena právní zástupkyní. Správní řád v tomto smyslu nerozlišuje postup správních orgánů za situace, kdy je podáno imperfektní podání účastníkem řízení samotným nebo prostřednictvím jeho právního zástupce.

K námitce žalobkyně, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 správního řádu, krajský soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval žalobkyni k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen žalobkyni poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 - 67, dostupný na www.nssoud.cz).

Zbývající žalobní námitky soud neposuzoval, protože to považoval vzhledem k výše uvedenému za nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jejím případě tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů její zástupkyně, protože od soudních poplatků byla žalobkyně osvobozena. Odměna zástupkyně činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč uhradil žalobkyni k rukám její právní zástupkyně, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud zároveň v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. vyslovil, že osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. června 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu